

โปรดส่งที่กัน... มาให้ฉันที !

“โปรดส่งใครมารักฉันที... อยู่อย่างนี้มันเหงาเกินไป ...” วันนี้ครองธรรมฯ จะนั่งรถไฟฟ้าไปทำธุระเลย เผลอฮัมเพลงประกอบภาพยนตร์เรื่องรถไฟฟ้ามานานะเธอ เพราะนึกคิดว่าตัวเองเป็นเคน ธีรเดช ระหว่างยืนรอ ขบวนรถไฟฟ้าอยู่เพลิดนๆ ผมกะว่าจะชะงักไปดูว่าใกล้มาหรือยัง... ใจก็แวบไปนึกถึงเหตุการณ์ที่พนักงานแบงก์ ท่านหนึ่งชะงักหน้าออกไปดูรถไฟฟ้าแล้วเกิดพรวดตกลงไปในรางรถไฟฟ้า... ทำให้ผมถึงกับชะงักยืนตัวเกร็งไม่กล้าแตกแถว เมื่อถึงสถานีเป้าหมายผมก็ออกจากสถานีแล้วเดินเลียบบมาตามรางรถไฟบริเวณ ถ.อโศก-เพชรบุรี ซึ่งเป็นจุดเกิดเหตุที่นิสิตจุฬาฯ ถูกรถไฟเกี่ยวกระเป๋าคณะจะเดินทางไปมหาวิทยาลัยเนื่องจากใส่หูฟังแล้วไม่ได้ยินเสียงสัญญาณเตือนของรถไฟ... เกิดอะไรขึ้นกับผมเนี่ย ? **ใจผมถึงกับเรียกร้องที่กันขึ้นมาทันที...**

โชคดีที่ผมปฏิบัติภารกิจเสร็จสิ้นอย่างปลอดภัย ... ครั้นกลับมาถึงที่ทำงานยังไม่ทันหย่อนก้นลงที่เก้าอี้ ตาผมก็กวาดไปเจอคดีซึ่งเกี่ยวกับที่กันตามมาหลอกหลอนอีก เมื่อบังเอิญได้ถึงขนาดนี้ผมจึงหมายมั่นปั้นมือที่จะนำคดีดังกล่าวมาบอกเล่ากับท่านผู้อ่าน เพื่อเป็นอุทาหรณ์ให้แก่หน่วยงานของรัฐรวมทั้งเป็นเครื่องเตือนใจให้พวกเราทุกคนไม่ประมาทในการใช้ชีวิตประจำวันด้วยครับ...

คดีนี้ ผู้ฟ้องคดีได้เข้าซื้อรถยนต์กระบะคันหนึ่ง สภาพใช้งานมาแล้ว ในราคา 265,233.64 บาท โดยตกลงผ่อนชำระเป็นระยะเวลา 5 ปี ซึ่งในสัญญาได้กำหนดให้ผู้ซื้อจะต้องบำรุงรักษา ซ่อมแซมทรัพย์สินที่ซื้อให้อยู่ในสภาพเดิม เรียบง่าย ใช้การได้ดีอยู่เสมอ ด้วยค่าใช้จ่ายของผู้ซื้อ

ในวันเกิดเหตุ...ผู้ฟ้องคดีได้ให้นายนิวุตตรเชย ขับรถยนต์คันดังกล่าวขนของไปส่งที่บ้านของผู้ฟ้องคดีที่ต่างจังหวัด โดยมีนายจิ้งนี่ไปเป็นเพื่อนด้วย จากนั้นเวลาประมาณ 5 ทุ่ม นายนิวุตตรซึ่งขับรถมาตามเส้นทางและกำลังจะขับขึ้นสะพานโดยที่ไม่ทราบว่าจะพาดดังกล่าวชำรุดเสียหายจากอุทกภัยใช้สัญจรไม่ได้มากกว่า 1 ปีแล้ว เพราะไม่เห็นป้ายเตือนและไม่ได้มีการทำเครื่องหมายกีดขวางหรือที่กันตรงบริเวณทางเข้า นายนิวุตตรจึงได้ขับรถเข้าไป โดยหารู้ไม่ว่าสะพานขาด!!! เป็นเหตุให้รถลอยล่องตกลงไปในแม่น้ำ โชคดีที่ทั้งนิวและจิ้งปลอดภัย **แต่รถของผู้ฟ้องคดี... พังยับเยินไปตามระเบียบ !**

ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า อุบัติเหตุครั้งนี้เกิดขึ้นจากการที่องค์การบริหารส่วนตำบล ก (ผู้ถูกฟ้องคดี) ละเลยต่อหน้าที่ในการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย และละเลยไม่ดำเนินการซ่อมแซมบำรุงรักษาทางที่พิพาทให้สามารถใช้สัญจรได้ตามปกติ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีได้รับถ่ายโอนภารกิจดังกล่าวมาจากสำนักงานทางหลวงชนบท ผู้ฟ้องคดีจึงมีหนังสือขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดเชยค่าเสียหายแก่ผู้ฟ้องคดีในส่วนของค่าซ่อมรถ เป็นเงิน 250,000 บาท ค่าเสียหายที่ไม่อาจใช้ประโยชน์จากรถยนต์ได้ 5 เดือน เดือนละ 20,000 บาท เป็นเงิน 100,000 บาท และค่าเสื่อมราคารถยนต์อีก 100,000 บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น 450,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยตามกฎหมาย แต่ผู้ถูกฟ้องคดีปฏิเสธความรับผิดชอบ **เรื่องจึงขึ้นสู่...ศาลปกครอง**

ประเด็นแรกที่ศาลต้องพิจารณาก่อนที่จะวินิจฉัยในเนื้อหาของคดีก็คือ **ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้มีสิทธิฟ้องคดีนี้ต่อศาลปกครองหรือไม่ ?**

โดยผู้ที่จะมีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครองตามมาตรา 42 วรรคหนึ่ง แห่ง พ.ร.บ.จัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 ได้นั้น จะต้องเป็นผู้ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหาย หรืออาจจะเดือดร้อนหรือเสียหายโดยมิอาจหลีกเลี่ยงได้ อันเนื่องมาจากการกระทำหรือการงดเว้นการกระทำของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ และการแก้ไขหรือบรรเทาความเดือดร้อนหรือเสียหายนั้น ต้องมีค่าบังคับตามที่กำหนดในมาตรา 72 แห่งพระราชบัญญัติเดียวกันนี้

เมื่อคดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่าองค์การบริหารส่วนตำบล ก กระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดีจากการละเลยต่อหน้าที่ในการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย และละเลยต่อหน้าที่ในการซ่อมแซมบำรุงรักษาทางที่พิพาทเป็นเหตุให้รถยนต์ที่อยู่ในความครอบครองของผู้ฟ้องคดีซึ่งมีนายนิวุตตรเชยเป็นผู้ขับขี่ตกสะพานข้ามแม่น้ำชำรุดเสียหาย ซึ่ง**ศาลปกครองสูงสุดได้วินิจฉัยในประเด็นนี้ว่า** แม้ผู้ฟ้องคดีจะชำระเงินค่าเช่าซื้อรถยนต์ยังไม่ครบก็ตาม แต่ผู้ฟ้องคดีในฐานะผู้เช่าซื้อย่อมมีสิทธิจะยึดถือรถยนต์คันดังกล่าวและใช้ประโยชน์ ตลอดจนมีหน้าที่ดูแลรักษาให้อยู่ในสภาพใช้การได้ดีตลอดไป และเมื่อผู้ฟ้องคดีได้ใช้เงินครบถ้วนตามสัญญาเช่าซื้อแล้วรถยนต์คันดังกล่าวย่อมตกเป็นสิทธิของผู้ฟ้องคดี หรือกรณีหากเลิกสัญญาเช่าซื้อ ผู้ฟ้องคดีก็มีหน้าที่ต้องส่งรถยนต์คืนให้ผู้ให้เช่าซื้อในสภาพเดิม

ฉะนั้น เมื่อรถยนต์คันดังกล่าวเสียหายและขาดประโยชน์ในการใช้งาน และผู้ฟ้องคดีเห็นว่าความเสียหายนี้เกิดจากการละเลยต่อหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนตำบล ก ผู้ฟ้องคดีจึงเป็นผู้ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายหรืออาจจะเดือดร้อนหรือเสียหายโดยมิอาจหลีกเลี่ยงได้ อันเนื่องจากการงดเว้นการกระทำของผู้ถูกฟ้องคดี และคำขอของผู้ฟ้องคดีที่ให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดเชยค่าเสียหายแก่ผู้ฟ้องคดีนั้น เป็นคำขอที่ศาลปกครองมีอำนาจกำหนดค่าบังคับให้ได้ **ผู้ฟ้องคดีจึงเป็นผู้มีสิทธิฟ้องคดีนี้ต่อศาลปกครอง**

ส่วนข้อโต้แย้งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ว่า บุตรเชยของผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ยืมรถผู้ฟ้องคดีไปใช้ จึงเป็นกรณีการยืมใช้คงรูปตามมาตรา 640 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ บุตรเชยของผู้ฟ้องคดีจึงต้องเป็นผู้รับผิดชอบในความเสียหายที่เกิดขึ้นแก่ผู้ฟ้องคดี และเป็นผู้มีสิทธิฟ้องคดีนี้ต่อศาลปกครอง มิใช่ผู้ฟ้องคดี ศาลพิจารณาแล้วเห็นว่า จากข้อเท็จจริงฟังได้ว่าผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ที่ช่วยให้บุตรเชยขับรถยนต์ของไปส่งที่บ้านของผู้ฟ้องคดีซึ่งอยู่ที่ต่างจังหวัด โดยบุตรเชยมิได้เป็นผู้ยืมรถจากผู้ฟ้องคดีแต่อย่างใด ข้ออ้างของผู้ถูกฟ้องคดีที่ว่าผู้ฟ้องคดีไม่มีสิทธิฟ้องคดีนี้ต่อศาลปกครอง หากแต่เป็นบุตรเชยของผู้ฟ้องคดีนั้น...จึงฟังไม่ขึ้น !

สรุปได้ว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้มีสิทธิฟ้องคดีนี้อย่างแน่นอนแล้ว แต่จะเป็นผู้ชนะคดีด้วยหรือไม่ ?
ต้องตามดูเฉลยคราวหน้าครับ....